

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: חיים	שם משפחה: ויינברג
---------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: ויינברג		בלועזית Wajnberg	
שם פרטי איתו נולדתי: שארל		בלועזית Charles	
שנת לידה: 1934		מין: ז	
עיר לידה: ננסי, חבל אלזס לוריין צרפת		בלועזית Nancy	
שם פרטי ושם משפחה של האב: אלקנה ויינברג		שם פרטי ושם נעורים של האם: יוכבד גרוסקביץ'	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: אפינל		בלועזית Epinal	
השכלה/תואר אקדמילפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: תלמיד	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) מהעיר ננסי עברו לאפינל ומשם המשפחה עברה להתגורר בלימוז'			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו לא היה בגטו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: במקום המסתור האחרון, בעיר מזייר. מנהל ביה"ס הודיע שהמלחמה הסתיימה.		תאריך השחרור: אפריל 1945	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי		שנת עליה: 1949	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה:- אניה גלילה	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה ועד חייך בארץ ישראל

את עיר הולדתי, נאנסי שבחבל אלזס לוריין בצרפת, איני זוכר כלל. כשהייתי תינוק קטן עברה משפחתי לעיר אפינל לא רחוק משם. באפינל הייתה לנו דירה מרווחת בקרן רחוב וכלום לא היה חסר, להיפך, הורי הרעיפו עלינו אהבה ונתינה בלי סוף ותקופת הילדות המוקדמת זכורה לי מאד לטובה. אבי היה דמות ידועה ומוכרת בקהילה היהודית, עסק ברוכלות של דברי לבוש שונים למבוגרים ואימי הייתה עקרת בית, בשלנית מעולה, טובת לב ופינקה אותנו ככל האפשר. תבשיליה נודעו למרחוק וכך יצרה קשרים עם שכנים וחברים שאהבו מאד להתארח בביתנו.

היינו משפחה מאד מלוכדת, יצאנו להרבה טיולים עם ההורים ולסרטים עם אחיי הגדולים בעיקר בימי ראשון והיינו מאד מחוברים למסורת היהודית, הולכים בחגים לבית הכנסת, מדליקים נרות שבת. בתקופה זו אני הייתי בגן, אך אני זוכר את השהות בו די במעורפל. זכור לי שאימי ואבי היו מביאים אותי בכל יום לגן.

באחד מימי ראשון, בו טיילנו להנאתנו ליד נהר הריינוס, נתקלנו לראשונה בחיילים הגרמניים עם מדיהם הירוקים במשאיותיהם הגדולות. ולאט הבחנו בהם מסתובבים בעיר, קונים בחנויות, כך חדרה המלחמה לחיינו השקטים. האזור בו גרנו הסמוך לגבול היה הראשון שנכבש וכך גם הפגזים והפצצות שלא אחרו לבוא. אזעקות נשמעו תכופות ולעתים הספקנו לרדת בריצה אל המקלט, אבי החליט כי הבית אינו עוד מקום מוגן עבורנו וכך מצאנו עצמינו נוסעים מידי ערב במכוניתנו אל שטחי השדה הפתוחים ושם היינו חונים ללילה וחוזרים חזרה העירה בבוקר שלמחרת. באחד הלילות ספג בייתנו פגיעה ישירה והושמד כליל.

מראה זה נחרט בליבי עד עצם היום הזה, הכאב והאובדן היו מאד קשים ולא נותרה ברירה אלא לארוז את עצמינו חזרה למכונית, 6 נפשות עם עוד חברת משפחה בודדה שהצטרפה ולברוח. נסענו ונסענו ולא היה ברור לא, זכורים לי נחילי הפליטים בצידי בדרך, המבקשים מנוסה גם הם, הייתה תחושה נוראה של סבל ועצב שניכר בכל פינה. ימים ולילות העברנו במכונית בצפיפות וביאוש, לעתים האיר לנו המזל וכפריים טובים הציעו מצע קש ללילה ומעט אוכל ושתייה. לאחר זמן ממושך ונסיעות ארוכות ומייגעות הגענו לעיר לימוז' מדרום לפריז שהייתה עדיין איזור חופשי. הזמן היה זמן חופשת הקיץ ואנו התמקמנו בדירה קטנה, אבא מכר את רכושנו האחרון המכונית, וגם נפרדנו מחברת המשפחה שהלכה לדרכה ואיני יודע מה עלה בגורלה. הדירה הייתה צפופה מאד על ששת נפשותיה ולעתים עם הצטרפותם שלחוסים מזדמנים. אבא מצא עבודה כסבל והתחלנו ולהתרגל למקום החדש.

אנו הילדים התחלנו ללכת לבית הספר מייד לאחר תום החופשה. אימי הייתה מלווה אותנו בכל יום לבית הספר ובלי ידיעתנו הייתה מתאשפת לעתים קרובות בבית החולים בשל מחלת לב קשה ודאגה להסתיר מאיתנו את מידת חומרתה. ב 2/1/1942 אימי נפטרה. גברת ורנו, בעלת בית הקפה הסמוך לביתנו אימצה אותי ואת אחותי כאילו היינו בניה. היא הייתה אישה מיוחדת במינה ועזרה למשפחתי מאד. החיים ללא אימא היו חסרים מאד אך התנהלו על מי מנוחות עד שהגרמנים הגיעו גם ללימוז'. בלי שהרגשנו התמלאה העיר בחיילים הנאציים, העיר הפכה לגיהנום. אבי ואחותי נלקחו ע"י הגרמנים ובמזל גם הוחזרו, מבחינתי זה היה שבר גדול מאד וסימן לבאות. למרבה המזל, גברת ורנו, דאגה לשלומי וציוותה עלי לא לצאת מהבית או מבית הקפה גם לא לבית הספר (דבר שאותי כילד שימח מאד). זוהי הייתה תחילתה של תקופת המסתור בחיי, פרידה מאבי ואחיי ותחילת חיי העצמאיים. עברתי בעזרת אנשים שזה היה תפקידם ובעזרת אחי הגדול 3 מקומות מסתור שונים, אצל משפחות טובות

שהסתכנו עבורי ודאגו לכל צרכיי, זו הייתה תקופה ארוכה של היקשרות למשפחה, חיים במחיצתה ובסופו של דבר פרידה כואבת ולרוב לא מובנת. אחיי, מוריס והנרי היו מגיעים לעתים לבקרני ולעתים הופעתם הייתה ציון לכך שהגיע הזמן לעבור למקום אחר.

אצל משפחת לפי הרגשתי שייך ומאושר בחלקי ושם גם גיליתי שאבי היקר נרצח בידי הצרפתים ואני נותרתי יתום מאם ואב. המעברים ממשפחה למשפחה היו פתאומיים וחפוזים, טקס אריזת הארגז הקטן בו היו כל בגדיי והמעבר לעתים ברגל לעתים ברכב אל משפחה חדשה שמיקומה היה מעט בטוח יותר משל זו הקודמת כך עברו לה תקופת נדודים של שנה וחצי. הדרך חזרה הביתה עברה דרך העיירה אורדור סור גלן (Oradour sur glane) עיירה שעברה המון הפצצות מצד הגרמנים, התחולל שם טבח נוראי באזרחים ומבנים רבים נחרבו, כולל הכנסייה המקומית. חזרנו הביתה ללימודי ונפגשנו עם אחותי מוניק ועם גברת ורנו בפגישה מרגשת מאין כמוה אך גם מהולה בעצב על כל מי שנותר מאחור ולא נשוב לראות. אז גם שמענו שהעיר שוחררה והמלחמה הסתיימה ולא ראינו חיילים יותר, לא הבנו מה המשמעות עבורנו. חשבתי לעצמי שהנה חזרנו לחוף מבטחים וחיי ישובו לשגרה אך לאחר מס' ימים ארזנו שוב את ממטלטלנו, הפעם אחי ואני, ונסענו לעיר אולין (Oulin) למוסד "הירונדל" בו עמדנו להשתכן.

במוסד שהינו כשנה שם למדתי לקרוא ולכתוב ובאתי במגע עם ערכים ומסורת יהודית ויצרתי קשרי חברות ומשם עברתי עם אחותי למוסד "שאטו דה ורסאי" שליד פאריז, מוסד שהיה מיוחד לילדים גדולים ואכן רוב הילדים היו גדולים ממני. שם שהיתי שבועיים עד שעברתי למוסד אחר, ומשם כחלוף שנה לעוד מוסד בעיירה אחרת במוסד זה חגגו לי בר מצווה בחגיגה גדולה שלעולם לא אשכח. זה לא היה המוסד האחרון בו שהיתי אך מ"טוורני" המוסד אליו הועברתי התארגנה קבוצת ילדים גדולה לעלייה ארצה, היינו 42 ילדים ועברנו הכשרה של 3 חודשים ולאחריה עוד שבועיים בעיר הנמל מרסיי ואז הגיע היום המיוחל בו עלינו על האוניה "גלילה" בציפייה ודריכות לקראת ההפלגה לארץ ישראל, בצפיפות רבה, בכי והתרגשות מאין כמוה החלה ההפלגה. לכולנו זה היה רגע של ניצחון, ניצחון השואה, ניצחון היתמות, ניצחון החיים על המוות. ב 25/7/1949, לאחר 5 ימי הפלגה הבטנו סוף קדימה לעבר חופי הארץ בהקלה בשמחה גדולה. יחד עם ילדים רבים הגעתי לקיבוץ הדתי עין הנצי"ב, היינו קבוצת נוער ב' של עליית הנוער, חצי יום הוקדש ללימודים וחציו האחר לעבודה, כעבור שנה עזבתי את הקיבוץ ועברתי למושב מרחביה לצורך הכשרה חקלאית ומאוחר יותר עברתי לקיבוץ ניר עציון, שם שהתה גם אחותי מוניק ועם הזמן הפכתי לחבר בגרעין. בגיל 18 התגייסתי לצה"ל ועברתי מספר יחידות. לאחר הצבא חזרתי אל ניר עציון אך הגרעין שלנו החל להתפרק ונותרו רק מעט חברים. נשארתי בקיבוץ כחבר משק ועבדתי בגידולי השדה. לאחר 12 שנים בקיבוץ, התחתנתי ועברתי לתל אביב. למדתי מלונאות וכל שנתיי בעיר עבדתי כמלצר. מ 1999 לאחר שפרשתי לגמלאות אני עוסק רבות בהרצאות בפני חיילים ותלמידי בית הספר ומספר את סיפורי למען ידעו ולא ישכחו.

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: Ledorot@pmo.gov.il

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.